

Любка Панталеева Мисова

Родена съм на 10.X.1927г. в град Видин. Баща ми беше дърводелец (тишлер), изключително работлив и честен човек, безупречен съпруг и баща. Той винаги ми е служил за пример, аз го оборавах!

Майка ми беше много добра домакиня, преданна съпруга и майка. За нея всяка вещь в дома ми си има своето място и навсякъде блеснете от чистота.

Имам и сестра, две години по-голяма от мен, сега бивша учителка по български език и литература.

Действително ми мина в тиха обстановка и спокойна атмосфера и затова аз израстнах с весел характер, с буден и аналитичен ум и с постоянната мечта за става учителка

Основното си образование (и средното) завърших в родния си град Видин. Тестю, облетнах на таратата в градека и градина, загледах във водите на Дунава, аз мечтаех за моят бъдеще, но винаги бях

отличничка и голяма реалистка,

Като дете обичах да чета, да рисувам, да бродирам и плетя, дори да пиша сичкове. Могех се да съставям малки кръстословици и да измислям забавни задачи.

Бях общителна и много словоохотлива. Винаги имах какво да правя и нямах време за скука.

От този период, най-голямо разочарование и голям страх изпитах през 1942г, когато след студентата зима, градът ни беше наводнен от излезлите води на Дунав. От нашата малка къща, се върнахме само върха на покрива и камина. Тъжна разруха. Цялото ни семейство беше без дом и покънина, без средства и всички болни от малария. И въпреки всички нещогди, силната воля и стремежът ни към по-добър живот, победиха! Физически бях много слаба, но духом - много силна. Угех с желание и голяма амбиция и винаги бях отличничка.

От 1946г. до 1950г бях студентка по математика в СУ, София.

Любими предмети в училище ми бяха езиките и математическите дисциплини и много се колебаех с кой предмет да кандидатствам. Съветите по немски ез. ми

Бяха също интересни и любими (може би заради учителката)

През есента на 1950 год. Бях назначена (по разпределение) за учителка по математика, в с. Врабево, Троянско.

Бях щастлива, те съм завършила и нито за миг не помислих за търсене на връзки и преизпращане. Отдадох се всецяло на работата си и спечелих любовта на учениците си и на тяхните родители. Учес учениците си не само на формули и теореми, но и на справедливост и човешина.

Като учителка на село участвах активно в селския живот. Помагах при организационето на по-възрастните хора, ръководех кръжок по възпитанието на децата, читателска група (за която си спомням с голямо умиление), суфлорка и артистка при самодейния театър. Участвах в организирането на чествуванията на Бабин ден, 8^{ми} март и други празници.

Животът ми на село беше като песен. С всички хора се взаимно уважаваше и почиташе.

Тук се запознах и с учителя по истори-
рия и философия, Марин Вас. Мижов,

През 1951 год. сключихме брак, от който ни се родиха две прекрасни деца - Веселка и Красимир. Те са моите гордоци! Обитах селото и хората му и никога не съм съжалвала за десетте години учителствуване там. Винаги ще помня първите си ученици, защото тогава взаимно се учехме, взаимно се доверявахме и уважавашме.

През 1960г се преместихме в гр. Ловеч. След години бях учителка във вечерна гимназия, Там се научих да уважавам ^{повече} трудолюбивите хора и да им обяснявам сложните формули и теореми на по-елементарен език.

След това, 2 години бях учителка в 2-зия "Тодор Жирков", а следващите 15 години - в езиковата 2-зия "Ернст Телман", с преподаване на немски език.

Тук се срещнах с много будни и любознателни ученици и решавахме на математическите задачи, ни допадаше взаимно удоволствието.

Интересни бяха и математическите кръ-

шоци, и часовете на класния ръководител, където разменяхме мисли по просветни книги и по ередневни житийски проблеми, Емоционални бяха и трудовите дни и екскурзиите.

Пенсионирах се през 1982 год и като такава бях една година учителка в 2-зид „Хр. Кертатов“.

За добрата ми работа имах награди: книги, албуми, грамоти, значки, орден и медали, но най-голямата ми награда е признателността на бившите ми ученици и тяхните родители. Тяхните души ще топлият душата ми до края на живота.

Не всеки млад човек е длъжен да обича математиката, но всеки е длъжен да бъде дисциплиниран и здравомислен, да бъде човек!

Имам и две прекрасни внучки: Марина и Любомира, ойдали се презимно на турските езици. Гордея се с тях, с тяхната упоритост и трудолюбие.

Моят ми почина през 1999 год. Живяхме заедно 48,5 год. Имахме здраво семейство.

Към младите хора се обръщам с поръка -
ние да камерят в твоята това, когато
искаят,
да го разпознаят, когато го видят,
да имат частичето да го полугат
и да го запазят!

Човек трябва да се опира на собствени
принципи и убеждения и да им бъде верен!

Когато се пенсионирах, учениците ми
рецитираха следното стихотворение:

Учителко, вълшебнице, къде си?

Запомнихме твоите сини очи,
с които мърда тинювете в несе
синеца на небесните лъчи,

Учителко, последен звън звъни,
раздялата на тинювете създа,
отново пак ни вкупом погледни,
взemi от нас букет от обич
и от песен, за награда!

Къде си, учителко, ти?

Защо ни остави?

С много обич; Любка

и. март. 2001 год.